

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. (1) w latach 2012 i 2013 prowadził jako osoba fizyczna działalność gospodarczą z siedzibą w G.. W ramach tej działalności M. K. (1) w okresie od dnia 27 marca 2012 r. do dnia 25 lutego 2013 r. uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych, wynikających z przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. należnego podatku od towarów i usług (...) za miesiące luty, kwiecień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2012 r. oraz styczeń 2013 r. Wysokość należnego podatku od towarów i usług za te miesiące wyniosła odpowiednio 556,00 zł, 221,00 zł, 264,00 zł, 292,00 zł, 428,00 zł, 3.051,00 zł oraz 2.045,00 zł. Łączna wysokość niewpłaconego w ten sposób podatku wyniosła 6.857,00 zł.

M. K. (1) należny podatek od towarów i usług za wskazane wyżej miesiące uregulował w całości już po upływie terminów ustawowych do ich wpłacenia. I tak podatek za luty 2012 r. wpłacił w dwóch ratach w dniach 25 maja 2012 r. i 02 sierpnia 2012 r., podatek za kwiecień 2012 r. wpłacił w dniu 02 sierpnia 2012 r., podatek za wrzesień 2012 r. wpłacił w dniu 06 grudnia 2012 r., podatek za październik 2012 r. wpłacił w dniu 18 marca 2013 r., podatek za listopad 2012 r. wpłacił w dniu 22 lutego 2013 r., podatek za grudzień 2012 r. wpłacił w dwóch ratach w dniach 18 i 29 marca 2013 r., zaś podatek za styczeń 2013 r. wpłacił w dwóch ratach w dniach 24 czerwca 2014 r. i 22 grudnia 2014 r.

Następnie odnośnie podatku od towarów i usług (...) za luty 2013 r. M. K. (1) nie złożył w wymaganym przepisami terminie, tj. do dnia 25 marca 2013 r., w Drugim Urzędzie Skarbowym w G., wbrew obowiązkowi wynikającemu z przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7 za wskazany miesiąc oraz nie wpłacił na konto Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w tym samym terminie podatku od towarów i usług za wskazany miesiąc, tym samym uchylając się od opodatkowania w tym zakresie. W ten sposób naraził podatek na uszczuplenie w kwocie 3.111,00 zł. Przedmiotową deklarację M. K. (1) złożył, poprzez nadanie w urzędzie pocztowym, dopiero w dniu 27 stycznia 2014 r. i wpłynęła ona do Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w dniu 29 stycznia 2014 r. Zaległy podatek od towarów i usług za miesiąc luty 2013 r. M. K. (1) uregulował w całości dopiero w dniu 22 grudnia 2014 r.

/Dowód: wydruki deklaracji podatkowych VAT-7 k. 14-20; pisemne zawiadomienia o wykroczeniach skarbowych k. 1, 11; kopia deklaracji podatkowej VAT-7 za luty 2013 r. k. 2; informacje o stanie zaległości podatkowych k. 21, 75, 120/

Oskarżyciel publiczny Drugi Urząd Skarbowy w G. oskarżył M. K. (1) o to, że:

I. nie składając w Drugim Urzędzie Skarbowym w G., wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) w terminie do 25-go dnia każdego miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, deklaracji dla podatku od towarów i usług (VAT-7) za miesiąc luty 2013 r. oraz nie wpłacając wbrew art. 103 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług na konto Drugiego Urzędu Skarbowego w G. we wskazanym terminie podatku od towarów i usług za miesiąc luty 2013 r. uchylał się od opodatkowania podatkiem od towarów i usług i naraził podatek na uszczuplenie w kwocie 3.111,00 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 54 § 3 kks;

II. w okresie od 27.03.2012 r. do 25.02.2013 r. w G. wbrew art. 103 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. nr 54, poz. 535 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych, tj. w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, podatku od towarów i usług (...) za miesiące luty, kwiecień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2012 r. oraz styczeń 2013 r. w łącznej kwocie 6.857,00 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks.

/Akt oskarżenia k. 89-90/

Oskarżony M. K. (1) nie był dotychczas karany.

/Dowód: dane o karalności k. 114/

Oskarżony M. K. (1) nie złożył w niniejszej sprawie wyjaśnień. Z uwagi na niemożność ustalenia jego aktualnego miejsca pobytu postępowanie toczyło się w trybie postępowania w stosunku do nieobecnych.

/Postanowienie k. 67/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony dopuścił się popełnienia obu czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, przy czym Sąd dokonał jedynie uzupełnienia opisu czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia w zakresie dotyczącym daty i miejsca jego popełnienia, albowiem nie zostały one w tym opisie jednoznacznie oznaczone.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W tym miejscu wskazać należy, iż ze wskazanego wyżej względu oskarżony nie został przesłuchany w toku postępowania w niniejszej sprawie. Tym samym materiał dowodowy ogranicza się do dokumentów, na podstawie których w ocenie Sądu można jednak ustalić w sposób pozbawiony wątpliwości stan faktyczny dotyczący sytuacji objętych zarzutami postawionymi oskarżonemu, który to stan faktyczny wskazuje na popełnienie przez oskarżonego zarzucanych mu wykroczeń skarbowych. Podkreślić należy, iż dowodowe dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony, a w związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie dotyczącym czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia wynikają w szczególności z dowodów dokumentarnych w postaci pisemnego zawiadomienia o wykroczeniu skarbowym (k. 1) i kopii deklaracji podatkowej VAT-7 za luty 2013 r. (k. 2), z których to dokumentów wynika jednoznacznie, że M. K. (1) nie złożył w ustawowym terminie w Drugim Urzędzie Skarbowym w G., tj. do dnia 25 marca 2013 r., deklaracji dla podatku od towarów i usług (...) -7 za miesiąc luty 2013 r., i jednocześnie nie wpłacił na konto wskazanego (...) podatku od towarów i usług za ten miesiąc, tym samym uchylając się od opodatkowania w tym zakresie, i w ten sposób naraził podatek na uszczuplenie w kwocie 3.111,00 zł, zaś stosowną deklarację złożył dopiero w dniu 27 stycznia 2014 r. i wpłynęła ona do Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w dniu 29 stycznia 2014 r., a więc z ponad 10-miesięcznym opóźnieniem.

Z kolei okoliczności mające istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie dotyczącym czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia wynikają z dowodów dokumentarnych w postaci wydruków deklaracji podatkowych VAT-7 (k. 14-20), z których wynika, w jakiej wysokości oskarżony M. K. (1) winien był wpłacić podatek od towarów i usług za miesiące wskazane w omawianym zarzucie, oraz pisemnego zawiadomienia o wykroczeniu skarbowym (k. 11), na podstawie którego Sąd ustalił, że podatek od towarów i usług za wskazane w omawianym zarzucie miesiące nie został przez oskarżonego uiszczony w ustawowych terminach na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G..

Natomiast z dowodów w postaci informacji o stanie zaległości podatkowych (k. 21, 75, 120) wynika po pierwsze, że zaległości podatkowe w zakresie związanym z zarzutem z punktu II aktu oskarżenia zostały przez oskarżonego M. K. (1) uregulowane już po upływie ustawowych terminów w całości, z jednoczesnym wskazaniem dokładnych terminów ich wpłacenia, a po drugie, że zaległy podatek od towarów i usług za miesiąc luty 2013 r., a więc związany z zarzutem z punktu I aktu oskarżenia, oskarżony M. K. (1) uregulował w całości dopiero w dniu 22 grudnia 2014 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że oskarżony M. K. (1) dopuścił się popełnienia obu czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia. Jak już wyżej zasygnalizowano, w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia Sąd poczynił dodatkowe ustalenia dotyczące czasu i miejsca popełnienia przedmiotowego czynu, albowiem

nie zostały one precyzyjnie wskazane przez oskarżyciela. Sąd uznał, iż czyn ten niewątpliwie został popełniony w G., zaś w kwestii daty jego popełnienia przyjął, że skoro oskarżony powinien był złożyć deklarację podatkową i wpłacić objęty nią podatek do dnia 25 marca 2013 r., to zarzucany mu czyn popełnił w pierwszym dniu pod upływem tego terminu, tj. w dniu 26 marca 2013 r.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu M. K. (1) winy w zakresie dotyczącym przypisanych mu czynów. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie stanu zdrowia psychicznego i poczytalności oskarżonego, w związku z czym należy przyjąć, iż M. K. (1) jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością rozumiał znaczenie swoich czynów i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem w zakresie obejmującym przypisane mu czyny. W ocenie Sądu oskarżony w obu przypadkach działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, i w przypadku czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia celowo i umyślnie nie złożył w ustawowym terminie deklaracji podatkowej i nie wpłacił wynikającego z niej podatku od towarów i usług, uchylając się w ten sposób od opodatkowania, co było jego celem, zaś w przypadku czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia celowo i umyślnie nie wpłacił w terminach ustawowych na rzecz właściwego organu podatku od towarów i usług za miesiące określone w tym zarzucie i chciał tego.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela odnośnie kwalifikacji prawnej czynów popełnionych przez oskarżonego.

Czyn przypisany oskarżonemu w ramach zarzutu z punktu I aktu oskarżenia należało zakwalifikować jako wykroczenie skarbowe z art. 54 § 3 kks. Oskarżony nie złożył bowiem w ustawowym terminie deklaracji dla podatku od towarów i usług (...)–7 za miesiąc luty 2013 r., uchylając się tym samym od opodatkowania i narażając w ten sposób podatek na uszczuplenie, co wynika jednoznacznie z okoliczności, iż przedmiotowy podatek oskarżony wpłacił dopiero w dniu 22 grudnia 2014 r., a więc z blisko dwuletnim opóźnieniem. Przy uwzględnieniu, że kwota podatku narażonego na uszczuplenie wynosiła 3.111,00 zł i tym samym nie przekraczała ustawowego progu określonego w art. 53 § 6 w zw. z § 3 kks, zachowanie oskarżonego należało uznać za wykroczenie skarbowe określone w art. 54 § 3 kks.

Z kolei czyn przypisany oskarżonemu w ramach zarzutu z punktu II aktu oskarżenia należało zakwalifikować jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks. Oskarżony jako podatnik nie wpłacił w terminach ustawowych – zgodnie z art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.) podatnicy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego – należnego podatku od towarów i usług za miesiące luty, kwiecień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2012 r. oraz styczeń 2013 r. na rachunek właściwego organu, którym był Drugi Urząd Skarbowy w G.. Zdaniem Sądu spełnione zostało również znamię uporczywego charakteru niewpłacania w terminie podatku. O uporczywości należy mówić wówczas, gdy uchylanie się ma charakter powtarzalny lub utrzymujący się długo (takie znaczenie słowa „uporczywy” wynika ze Słownika języka polskiego), a przy tym zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. gdy sprawca ignoruje swój obowiązek, pomimo że ma obiektywnie możliwość jego wykonania. Nie można przy tym uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku niezgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie, skoro podatek od towarów i usług jest regulowany od konkretnych czynności (transakcji) i skoro oskarżony posiadał środki finansowe na przeprowadzenie transakcji, które były podstawą opodatkowania, to powinien był zabezpieczyć również stosowne środki na uregulowanie podatku od towarów i usług związanego z tymi transakcjami i wpłacić je w ustawowym terminie właściwemu organowi. Brak również dowodów na to, aby oskarżony M. K. (1) podejmował próby skorzystania z dopuszczalnych ulg przy wpłacaniu podatku (np. rozłożenia należności podatkowych na raty lub odroczenia terminu ich płatności) właśnie z uwagi na brak środków na terminowe wpłacenie podatku. Dodatkowo należy uwzględnić okoliczność, że oskarżony nie wpłacił w terminie ustawowym podatku aż za siedem różnych miesięcy i należności podatkowe z tego tytułu zostały wprawdzie ostatecznie przez niego uregulowane, jednakże z kilkumiesięcznymi opóźnieniami. Okoliczności te przemawiają zdaniem Sądu za przyjęciem, iż opóźnienie w uregulowaniu podatku niewątpliwie miało charakter uporczywy we wskazanym wyżej rozumieniu.

Uznając oskarżonego M. K. (1) za winnego popełnienia opisanych wyżej dwóch wykroczeń skarbowych kwalifikowanych z art. 54 § 3 kks i z art. 57 § 1 kks Sąd na podstawie art. 50 § 1 kks wymierzył oskarżonemu jedną karę grzywny, na podstawie art. 48 § 1 i 4 kks określając jej wysokość na kwotę 1.500 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów oraz pozwoleń na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż za przypisane oskarżonemu wykroczenia skarbowe możliwe było wymierzenie kwotowej kary grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do (przy uwzględnieniu treści art. 50 § 1 kks) nawet trzydziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc wymierzona oskarżonemu kara jest zdecydowanie bliższa dolnej ustawowej granicy możliwej do wymierzenia kary i nie sposób uznać jej za nadmiernie surową.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę to, iż niewpłacanie przez oskarżonego podatku od towarów i usług za okresy opisane w zarzucie z punktu II aktu oskarżenia miało charakter długotrwały i dotyczyło siedmiu miesięcy podatkowych. Z kolei w przypadku czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia okolicznością obciążającą jest to, iż oskarżony złożył wskazaną w nim deklarację podatkową ze znacznym, około 10-miesięcznym opóźnieniem, zaś sam zaległy podatek uregulował jeszcze później, z blisko dwuletnim opóźnieniem, co ma znaczenie dla oceny ujemnych następstw przedmiotowego czynu. W sprawie przeważają jednak zdaniem Sądu okoliczności łagodzące. Są nimi dotychczasowy tryb życia oskarżonego, w tym w szczególności jego niekaralność, stosunkowo nieznaczna łączna wysokość niewpłaconego przez oskarżonego podatku od towarów i usług w przypadku obu przypisanych mu czynów, a przede wszystkim okoliczność, iż oskarżony przed zakończeniem postępowania w sprawie uregulował w całości zaległości podatkowe z tytułu podatku od towarów i usług w zakresie objętym postawionymi mu zarzutami.

Sąd przy określaniu wysokości kary grzywny wymierzonej oskarżonemu miał również na uwadze, stosownie do treści art. 48 ust. 4 kks, potencjalne stosunki majątkowe i rodzinne oskarżonego, aczkolwiek wobec braku możliwości przesłuchania oskarżonego w toku postępowania dokonanie precyzyjnych ustaleń w tym przedmiocie nie było możliwe.

Sąd orzekł również o kosztach procesu. Przede wszystkim na podstawie stosownych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata M. K. (2) kwotę 664,20 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Ponadto Sąd na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk wobec wydania wyroku skazującego zasądził od oskarżonego M. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 914,20 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 150,00 zł (jej wysokość wynika z treści art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część kosztów procesu składają się wydatki poniesione w toku postępowania przez Skarb Państwa w związku z tzw. ryczałtem pocztowym, uzyskaniem danych o karalności oskarżonego oraz przyznaniem obrońcy oskarżonego zwrotem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

SSR Andrzej Haliński

Sygn. akt II W 1023/15

Z/:

1. (...)
2. (...)
3. (...)

Gdańsk, 30.11.2015 r.

SSR Andrzej Haliński